



EL PARLAMENT EUROPEU NO ÉS LA CARRERA DE SAN JERÓNIMO

Brussel·les no és Madrid

L'IVA ha presidit l'entrada a l'Europa comunitària. Però un punt important no ha quedat clar: entrem a un nou marc parlamentari on les coses són difícils per al PSOE.

Santi Soler

Per obra i gràcia de l'ex-ministre Morán, la integració a Europa va passar de ser viable a esdevenir irreversible, i aquest primer de gener volem agrair explícitament al cessat ministre PSP el moment en què es remata amb èxit la seva «faena». (Si no continués en actiu des d'altres càrrecs, quasi diríem d'ell que fa com el Cid, que sabé guanyar batalles «després de mort»).

La designació d'eurodiputats —tot i que l'Estat espanyol l'ha volgut fer proporcional al Parlament: molts del PSOE, bastants de CP, un parell per Minoria Catalana (1 de Convergència i 1 d'Unió), un basc pel PNB (més un que ha sortit sortejat a l'atzar pel grup Mixt, en nom d'Euskadiko Ezkerra)— dona una imatge equívoca, com si a Brussel·les hagués de seguir funcionant el corró parlamentari que té el PSOE a Madrid. La realitat és que els eurodiputats dels 12 països de la CEE no s'agrupen segons funcioni el respectiu estat, ho fan per tendències: Grup Socialista, Grup Demòcrata-Cristià, Grup Conservador, Grup Liberal-Demòcrata-Reformis-

ta, Grup Nacionalista, Grup Arc-en-ciel, Grup Comunista, Grup Ultradreta i Grup de tendències excèntriques. A l'ultradreta trobem gent com Paisley o com Le Pen. També hi ha els nacionalismes petits: sards i flamencs. L'Arc-en-ciel agafa un ventall molt diversificat, com grups verds i d'altres que mai no han estat. L'excentricitat hi té un partit per l'abolició dels impostos i un contra la pertinença del seu país a la CEE...

Mana més Brussel·les que la CAMPSA

Dels quatre primer grups, cal recordar que ara la majoria numèrica és del socialistes, del partits afiliats a l'Internacional Socialista de Willy Brandt (com el PSOE i filials). Amb els conservadors hi van AP, tots els «demòcrata-cristians» estil PDP no homologats per la Internacional DC, i la rècua de «partidos Liberales o Uniones Liberales», de sempre rebutjats per la Internacional Liberal. Els qui tenen les portes obertes a la Internacional DC són el PNB i la UD, precisament. El grup Reformista-Liberal de Simone Weil acull tota mena de grups relacionats amb membres de la



pròpia Internacional, com són de fa temps Ramón Trías Fargas o el clan Garrigues-Walker (o sigui, Convergència, el nou PRD i llurs aliats gal·lecs, mallorquins, andalusistes, riojans...). És aquí on per ara rau la majoria de fet, el pes polític més qualificat, en el vot conjunt de Liberals i DC (com una mena de CIU a nivell europeu); si hi afegiu que en temes puntuals que els liberals esquiven la DC pot juntar vots amb els conservadors, comprendreu que els socialistes no tenen a Brussel·les la prepotència de grup parlamentari que el PSOE té a Madrid.

Des del 82, els nostres socialistes saben sobradament que majoria a Madrid no és majoria a Catalunya. Però, a partir del moment en què la capital política europea pesi més que la «capital de província» mesetària, Barcelona —Països Catalans en general— tindran més presència pràctica allà. Ja avui veiem Madrid obeint estrictament les indicacions de Brussel·les: si els diuen que cal evitar efectes inflacionistes i de devaluació de la moneda, s'apressen a donar confiança a les empreses, tot rebaixant el preu de la gasolina, per poc que els



A la dreta, el Parlament europeu. A l'esquerra, posicions polítiques de l'electorat europeu: esquerra, trama fosca; dreta, trama clara.

plagui tal mena de decisions. Si a Bèlgica fan una Europàlia per Espanya, tot seguit a Londres en fan una per Catalunya. Aquí, a més, s'ha jugat amb encert la carta de les regions europees en coses que poden semblar trivials com és vendre a Mercabarna els préssecs rossellonesos que l'Estat francès feia llançar als nostres germans de la Catalunya del Nord. La fórmula CIU ja hem dit que estava francament homologada als fóruns de la CEE pel seu pes (de fet, més que numèric).

No és pas que el PSOE perdi la majoria peninsular ni abans ni després de les properes legislatives, sinó tan sols que no sabrà què fer-ne, que ja ningú no es basquejarà lluitant per arrabassar-la-hi: no cal. A Brussel·les poden trobar més suport quatre diputats catalans i bascos que una trentena de socialistes en segons què (allà els socialistes no voten amb els conservadors com sovint fan a Madrid). I Barcelona pot trobar més fàcilment diners a la CEE que a Madrid: està ja a l'aguait de si pot recollir el pagament del Fons Social de la CEE, mostrant capacitat de gestió... □

¿Qui no escalfa motors?

El curt camí d'Europa

Unes setmanes després d'escriure el meu esborrany, i abans que Fèlix Pons fes al Club Siglo XXI de Madrid unes esperpèntiques i irritades declaracions contra els qui pretenen que l'Europa dels pobles a la llarga pesará més que l'Europa dels estats, havia escrit ja que aquest primer de gener encetariem el nostre repetitiu trajecte vers Europa, i no tinc intenció de modificar el que llavors era només una apreciació personal sobre un tema que prendria actualitat entre nosaltres molt més aviat del que ens pensàvem.

Ara ja podem escriure que el camí vers Europa no només té futur sinó que és ja irreversible, per més o menys llarg que pugui resultar el termini transitori: els darrers sis mesos especialment hem palpat en fets com tothom accelerava els motors vers Europa, des del govern de l'estat, passant la cartera d'Indústria a un català de línia socialista ex-Pallach, fins als seus bons amics de la Generalitat catalana, constituint un Comitè Pro-Europa que emprengué la tasca preparatòria que el govern de Madrid anava deixant irresponsablement per a més tard.

No ho digueu a ningú, però la concepció metafísica orteguiana de l'Espanya-Una (a la qual no és la primera vegada que em refereixo des de les pàgines d'EL TEMPS) no sols ha sofert un daltabaix anunciat, sinó que arrossega en la seva pèrdua de protagonisme aquella fórmula neoorteguiana de l'«Espanya de les 17 autonomies». El fet és ja cosa comprovada, però feu el favor de no divulgar-ho massa: podrieu provocar més d'un infart o, si més no, alertar sobre el canvi de situació als qui darrerament solíem designar com a «govern central de la nació espanyola» (nom que, a còpia d'utilitzar-lo, quasi arribàvem a creure'ns, més del compte, amb més entitat de la que tenia). Ara que Madrid no podrà presumir de ser «villa y corte» ni centre del món, sinó una província del Mercat Comú sotmesa a les lleis i els reglaments de la capital comunitària, a la sobirania política del Parlament de Brussel·les, potser s'adoni de l'injust tracte rebut arreu per les zones perifèriques i es penedeixi —si bé amb retard— de l'abusiva supeditació que li hem degut. «Una ciudad manchega», que diu Paco Umbral, de zones amb superior entitat («els Països Catalans» posem per cas). □